

Arrest

nr. 193 219 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*) voor eerste en tweede verzoekende partij en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*) voor de derde verzoekende partij.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 februari 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 5 juli 2010 ontvankelijk verklaard. Op 11 mei 2012 wordt voormelde aanvraag ongegrond verklaard.

1.2 Op 8 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze tweede aanvraag wordt op 29 augustus 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3 Op 12 september 2013 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onvankelijk verklaard op 7 oktober 2013. Op 15 april 2014 wordt deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen(hierna: de Raad). Op 21 mei 2015, bij arrest met nummer 145 898, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.4 Op 29 juli 2014 dient de eerste verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 september 2014 wordt deze vierde aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Op 21 mei 2015 wordt deze onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad bij arrest met nummer 145 897 vernietigd. Deze vierde aanvraag wordt op 13 juli 2015 onvankelijk verklaard. Op 16 juli 2015 wordt voormelde aanvraag ongegrond verklaard. Ook tegen deze beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in. Op 21 april 2016, bij arrest met nummer 166 207, verwerpt de Raad het tegen de ongegrondheidsbeslissing van 16 juli 2015 ingediende beroep.

1.5 Op 9 maart 2016 dienen de verzoekende partijen een nieuwe asielaanvraag in. Op 8 juni 2016 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor elk van de drie verzoekende partijen afzonderlijk, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Op 17 januari 2017 bij arrest met nummer 180 848 verwerpt de Raad het tegen deze weigeringsbeslissingen ingediend beroep.

1.6 Op 23 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten (1),

*naam : A(...)
voornaam : K(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Kosovo*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 8 juni 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 1 juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

1.7 Op 23 juni 2016 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : A(...)

voornaam : M(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 8 juni 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 1 juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

1.8 Op 28 juni 2016 neemt de gemachtigde ten aanzien van de derde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer ,die verklaart te heten ,

naam : A(...)

voornaam : I(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08 juni 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op aangezien de bestreden beslissingen steunen op het motief dat betrokkenen zich bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van deze beslissingen niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van een bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)"

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken “(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Voor zover deze verplichting in hoofde van de gemachtigde op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog het volgende opgemerkt.

Er dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “een beslissing tot verwijdering” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende hebben de verzoekende partijen er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot de bestreden bevelen aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partijen hebben dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

3.2 Gelet op het voorgaande, dient de exceptie van de verwerende partij aldus te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat de eerste verzoekende partij te kampen heeft met ernstige medische problemen.

Zijn psychiater dr. O(...) bevestigt dat de eerste verzoeker dhr. A(...), K(...) ernstig paranoïd is, psychotisch is en in het verleden leeft, dit tengevolge van de posttraumatische stress- stoornis (zie stuk 3).

De arts psychiater Dr. O(...) (zie stuk 3) stelt vast dat dhr. A(...), K(...) last heeft van angsten. Hij heeft hallucinaties: visueel, auditief, tactiel en haptische. Hij heeft herbelevissen van de traumatische gebeurtenissen uit zijn verleden.

*Psychiater Dr. O(...) volgt dhr. A(...), K(...) reeds op sinds 29/07/2013 (zie stuk 3).
De psychiater stelt :*

“Deze man herbeleeft constant deze gebeurtenissen.”

Herbeleving van traumatische gebeurtenissen kan alleen maar als men traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt !

Gezien zijn toestand, zal de eerste verzoeker, bij uitwijzing quasi zeker, zelfmoord plegen. In het asielverhoor heeft hij aangegeven dat hij geen adequate bijstand kan krijgen. Zijn vrouw zegt in het asielverhoor eveneens dat de eerste verzoeker niet terug wil, zelfs dood niet (zie stuk 6).

De verzoeker is echter niet zelfredzaam en heeft constante bijstand nodig. Meer bepaald heeft hij gespecialiseerde en intensieve opvang en behandeling nodig (zie besluitvorming psychiater – attest psychiater – stuk 5).

In de bestreden beslissingen is op geen enkele wijze te achterhalen of met deze gekende gegevens terdege rekening gehouden werd.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is dus niet alleen stereotiep, er is zelfs geen toetsing in het kader van het artikel 3 E.V.R.M. is gebeurd.

4.3.

Er dient nochtans rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt duidelijk geen rekening met het kwetsbaar profiel van de eerste verzoeker als persoon met een handicap. Bovendien heeft de eerste verzoeker een ernstige vorm ondergaan van psychisch en fysiek geweld.

Nochtans verplicht de Vreemdelingenwet hiertoe.

- 4.4.1.

Het gegeven dat de eerste verzoeker gehandicapt is kan niet ernstig ontkend worden.

De psychiater van de eerste verzoeker Dr. O(...) bevestigt dat de eerste verzoeker dhr. A(...), K(...) ernstig paranoïd is, psychotisch is en in het verleden leeft, dit tengevolge van de posttraumatische stress- stoornis (zie stuk 3). Ook de huisarts Dr. D(...) bevestigt de niet te verwaarlozen psychiatrische problematiek van PTSD (zie stuk 4).

De medische verwickelingen worden dan ook objectief aangetoond.

Bovendien is de eerste verzoeker dhr. A(...), K(...) erkend in zijn handicap met een vermindering van de zelfredzaamheid met 13 punten (zie stuk 5) ! De eerste verzoeker dhr. A(...), K(...) is niet meer zelfredzaam en hangt af van zijn familie.

Met andere woorden, de eerste verzoeker is te bestempelen als een persoon met een handicap.

- 4.4.2.

De Vreemdelingenwet is hieromtrent toch duidelijk.

Er wordt zelfs een definitie gegeven in het art. 1, 12° Vreemdelingenwet van wie als een kwetsbaar persoon dient beschouwd te worden :

„1.12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan;”

De eerste verzoeker voldoet volledig aan deze definitie.

De eerste verzoeker is erkend als persoon met een handicap én heeft ernstige vormen van psychisch en fysiek geweld ondergaan.

- 4.4.3.

Hiertegen over staat dat de bestreden beslissing hier niets over motiveert zodat duidelijk is dat met dit kwetsbaar profiel zoals gedefinieerd in de Vreemdelingenwet geen rekening is gehouden.

4.5.

Verder is er over de mogelijkheid om terug te keren wordt niets gemotiveerd.

Er is geen enkele toetsing gebeurd in het kader van art. 3 E.V.R.M.

Er was geen specifieke controle van de gezondheidssituatie van de eerste verzoeker in het kader van datzelfde artikel 3 E.V.R.M.

Het volstaat inderdaad niet om de loutere materiële beschikbaarheid te bekijken van de medische voorzieningen in het land van herkomst.

De terugkeermogelijkheid is evident breder dan louter het materiële. Ook het mentale aspect speelt een even grote rol.

De eerste verzoeker kan het echter mentaal niet aan om naar Kosovo terug te keren. Hij heeft er ernstige traumatische ervaringen opgedaan. De medische attesten die voorliggen zijn op dat vlak niet voor interpretatie vatbaar.

De gezondheidssituatie van de eerste verzoeker kan niet geminimaliseerd worden.

De traumatische stress-stoornis is actueel en constant. Dit wordt objectief bewezen door de medische attesten.

De psychiater bevestigt dan ook dat de eerste verzoeker in het verleden leeft en heel angstig is. De eerste verzoeker gaat liever dood dan terug te moeten keren.

Hoe kan de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijk verantwoorden om een dergelijk ziek persoon terug te sturen naar het land waar hij die traumatische ervaringen opgedaan heeft?

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit aspect niet betrokken in de uitwijzingsbeslissing.

Verzoeker kan bovendien dienstig verwijzen naar andere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar uw Raad oordeelde dat het kwetsbaar profiel en de impact hiervan op het asielrelaas in overweging moet genomen worden.

Zo kan de verzoeker verwijzen naar het arrest met nr. 90576 van 26 oktober 2012 en het arrest met nr. 106216 van 2 juli 2013.

Het betrof 2 arresten in 1 asioldossier.

Waar het CGVS in een eerste weigeringsbeslissing oordeelde dat het asielrelaas niet geloofwaardig was, annuleerde de RvV deze beslissing bij arrest nr. 90576, 26 oktober 2012.

De raad oordeelde dat verder onderzoek nodig was daar de betrokkene het slachtoffer was geweest van geweld en daaraan fysieke en psychische letsels overhield.

Bij een tweede weigeringsbeslissing van het CGVS werden de psychische en fysieke letsels niet betwist maar werd geoordeeld dat zijn mentale toestand ok was voor de weergave van zijn asielrelaas en er geloofwaardigheidsproblemen waren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ging bij een tweede arrest (nr. 106216 van 2 juli 2013) evenwel over tot erkenning van de vluchtelingenstatus en verwees nadrukkelijk naar het kwetsbare profiel:

“Verzoeker is sedert maart 2011, vier maand na zijn aankomst in België, tot op heden in psychologische behandeling. Volgens de psycholoog verloopt de behandeling niet goed en is zijn toestand zorgelijk. Uit het CGVS-gehoor en ter terechtzitting kan inderdaad vastgesteld worden dat, zoals het psychologisch attest van 25 mei 2013 vermeldt, verzoeker zich met veel schroom en terughoudendheid uitdrukt. Anderzijds blijkt dat verzoeker, ook ter terechtzitting, eerlijk reageert op de vragen meer dan dat hij doordacht antwoordt. Verzoeker tracht geenszins zijn profiel te overdrijven maar geeft doorheen de antwoorden aan dat een cumulatie van gebeurtenissen hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten. (...) Hij is het slachtoffer geworden van extreem willekeurig geweld en dit op jonge leeftijd. Verzoeker was geenszins voorbereid op dergelijke gebeurtenissen. (...) De medische attesten tonen dan ook de gevolgen aan van de wijze waarop verzoekers leven werd gehavend. Verzoeker stelt dan ook terecht vast dat het CGVS artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet diende toe te passen.”

(Rvv, arrest van 2 juli 2013 met nummer 106216)

De gelijkenissen met de eerste verzoeker zijn groot. Ook hier ontkent het CGVS niet dat er psychische letsels zijn en kan de verzoeker zijn medische problemen ook staven aan de hand van medische attesten.

Indien de eerste verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de eerste verzoekende partij het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

4.6.

De eerste verzoeker is niet zelfredzaam en heeft constante bijstand nodig. Meer bepaald heeft hij gespecialiseerde en intensieve opvang en behandeling nodig (zie besluitvorming psychiater – attest psychiater – stuk 5).

Er werd hiermee eveneens geen rekening gehouden. Uit de motivering van de uitwijzingsbeslissing is niet af te leiden dat dit element effectief betrokken werd.

Ook al zou de Dienst Vreemdelingenzaken dit aspect wel onderzocht hebben, dan nog volstaat het niet om louter te stellen dat een bepaalde behandeling of voorziening voor handen is.

*In Kosovo zal de verzoekende partij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. Hij heeft dit eveneens in zijn asielverhoor verklaard (zie stuk 6). “Stel dat u naar Kosovo zou moeten terugkeren, wat vreest u dan bij terugkeer? AZ zucht en heeft tranen in de ogen. Ik moet even tot rust komen.
(...)”*

Wat betreft mijn aandoening ben ik heel dankbaar voor alle artsen hier, voor hun steun en hun behandeling. Dat had ik nooit in Kosovo gekregen. (...) In 2015 heb ik de dokter gecontacteerd, om te vragen hoe het met hem ging. Ik vroeg hem hoe het was in Kosovo. Het is heel belangrijk wat ik nu wil zeggen. Is er enige soort hulp door het ministerie van gezondheid., zijn er de juiste medicamenten? Ik zweer : de dokter zei dat de situatie nog erger was dan vijf jaar geleden. Ik smeekte hem: aub dokter. Stuur me gewoon een brief met de juiste datum dat ik het kan neerleggen. Hij zei : ik durf het niet doen door het ministerie, ik mag de waarheid niet zeggen omwille van de visumafschaffing. Hij zei: sorry, het is de waarheid, ik mag het niet zeggen, want anders word ik ontslagen door het ministerie. Dit is niet vals, het telefoonnummer staat hier.”

(zie stuk 6)

4.7.

In de bestreden beslissing wordt dus op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de eerste verzoekende partij.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de eerste verzoekende partij niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

4.8.

Gezien de verknochtheid én het gegeven dat de eerste verzoeker conform de medische attesten nood heeft aan een constante zorg verstrekt door medische zorgverstrekkers maar ook door de tweede en derde verzoekende partijen, dienen de bestreden uitwijzingsbevelen ten overstaan van de tweede en de derde verzoekende partijen mee vernietigd te worden.

4.9.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het is duidelijk dat de bestaande beslissing vernietigd dient te worden."

4.1.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voeren de verzoekende partijen in de hoofding van hun enig middel onder meer de schending aan van "*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*" maar laten na uiteen te zetten welk specifiek beginsel van behoorlijk bestuur, buiten de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, zij nog geschonden achten. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 7, alinea 1, 1° en 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet, evenals de artikelen 75, § 2 en 81 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevatten de bestreden beslissingen een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk gesteld dat op 8 juni 2016 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag werd genomen en dat de verzoekende partijen niet in het bezit

zijn van een geldig paspoort met geldig visum en aldus in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen de verzoekende partijen geenszins betwisten. De gemachtigde geeft in de eerste en de tweede bestreden beslissing vervolgens aan dat aangezien de betrokkenen al op 1 juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kregen, maar hieraan geen gevolg gaven, de termijn van de huidige bevelen om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op 15 dagen. In de derde bestreden beslissing wordt aan de derde verzoekende partij het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

In de mate dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (*cf.* RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aansvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending wordt aangevoerd door de verzoekende partijen, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door hen ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake hun asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid hadden hun grieven uiteen te zetten. Bovendien dienden zij ook meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in waarbij zij dus de kans hebben gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Artikel 1,12° van de vreemdelingenwet, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd door de verzoekende partijen, luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

1° *vreemdeling*: al wie het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit;

(...)

12° *kwetsbare persoon*: zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan;

(...)”

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.3 De verzoekende partijen wijzen erop dat de eerste verzoekende partij te kampen heeft met ernstige medische problemen, met name dat zij ernstig paranoïde is, psychotisch is en in het verleden leeft, dit ten gevolge van posttraumatische stressstoornis. Gezien haar toestand, stellen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij bij uitwijzing quasi zeker zelfmoord zal plegen. Er wordt tevens op gewezen dat de eerste verzoekende partij niet zelfredzaam is en constante bijstand nodig heeft, meer bepaald een gespecialiseerde en intensieve opvang en behandeling zoals aangegeven in een

attest van een psychiater. De verzoekende partijen stellen dat in de bestreden beslissingen op geen enkele wijze te achterhalen is of met deze gekende gegevens terdege rekening gehouden werd.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat er in de tweede en derde bestreden beslissing, die betrekking hebben op respectievelijk de tweede en derde verzoekende partij, rekening diende gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van de tweede verzoekende partij en de vader van de derde verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen niet aantonen in welke mate er met dit element rekening diende gehouden te worden. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en *“de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*, doch is in deze bepaling nergens sprake van de medische toestand van andere personen dan diegene die het voorwerp uitmaakt van de verwijderingsbeslissing zodoende dat de gemachtigde niet verweten kan worden met de gezondheid van de eerste verzoekende partij geen rekening te hebben gehouden en er omtrent niet gemotiveerd te hebben in de tweede en de derde bestreden beslissing.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat daar waar de verzoekende partijen betogen dat geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in hoofde van de eerste verzoekende partij meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden ingediend die allen negatief werden afgesloten. De laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 29 juli 2014 en werd op 16 juli 2015 ongegrond verklaard. In deze ongegrondheidsbeslissing van 16 juli 2015 wordt gesteld dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden door de arts- adviseur en wordt verwezen naar het medisch advies van 14 juli 2015. De gemachtigde concludeert dat derhalve uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

Uit het medisch advies van 14 juli 2015 blijkt dat de medische problemen die werden onderzocht in het kader van deze aanvraag in hoofde van de eerste verzoekende partij onder meer de medische problemen betreffen die thans in het verzoekschrift worden aangehaald in hoofde van de eerste verzoekende partij. Zo wordt in het medisch advies van 14 juli 2015 melding gemaakt van een *“posttraumatische stress-stoornis”*, van een *“psychische stoornis, chronische pijnstoornis”*, van een *“posttraumatische stress-stoornis met psychotische decompensatie en depressie”* en nogmaals van een *“psychiatrische stoornis (PTSD met psychotische en depressieve componenten)”*. De ambtenaar-geneesheer stelt in voormeld advies dat het psychiatrisch probleem grondig werd uitgewerkt in een vorig advies van 3 april 2014 en wijst erop dat alle faciliteiten voor verdere opvolging en behandeling beschikbaar zijn. Dit medisch advies van 3 april 2014, waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies van 14 juli 2015, werd opgesteld in het kader van een eerdere aanvraag van 12 september 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 15 april 2014 ongegrond werd verklaard en waarbij het hiertegen ingediende beroep op 21 mei 2015, bij arrest met nummer 145 898, werd verworpen door de Raad. In het advies van 3 april 2014 beschouwt de ambtenaar-geneesheer de medicamenteuze behandelingen en onder meer de opvolging door een psychiater als essentieel. Hij stelt in dit verband dat op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en wijst erop dat het gezin zorgt voor de nodige mantelzorg waarbij hij oordeelt dat er geen reden is om aan te nemen dat ze deze taak in het land van oorsprong niet zouden kunnen verderzetten, eventueel met de hulp van de vrienden daar. De ambtenaar-geneesheer verschaft tevens een motivering aangaande de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname en concludeert dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, zijnde Kosovo.

Uit het voorgaande blijkt dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij reeds omstandig werd beoordeeld naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissingen van 15 april 2014 en van 16 juli 2015 waarbij nogmaals dient benadrukt te worden dat de beroepen ingediend tegen deze voormelde beslissingen werden verworpen door de Raad. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de eerste verzoekende partij sindsdien andere gezondheidsproblemen ter kennis heeft gebracht en blijkt niet dat zij sindsdien in haar hoofde een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarmee de gemachtigde ten tijde van het nemen van de

eerste bestreden beslissing rekening mee had kunnen en moeten houden. Zij blijft ook thans in haar verzoekschrift in gebreke aan te tonen welke andere gezondheidsproblemen zij sinds de beslissing van 16 juli 2015 zou ondervinden waarover de gemachtigde had moeten motiveren.

Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwachten dat de eerste bestreden beslissing nog eens motiveert aangaande een eerdere gezondheidsproblematiek waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de ongegrondheidsbeslissingen van 15 april 2015 en van 16 juli 2015, waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidsproblematiek van de eerste verzoekende partij, aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht.

Waar de verzoekende partijen benadrukken dat de eerste verzoekende partij niet zelfredzaam is, constante bijstand nodig heeft evenals gespecialiseerde en intensieve opvang en behandeling, wijst de Raad op voormelde beslissingen van 15 april 2015 en van 16 juli 2015 waarin hiermee reeds rekening werd gehouden. Zo wordt er in het medisch advies van 3 april 2014 op gewezen dat het gezin zorgt voor de nodige mantelzorg waarbij de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat er geen reden is om aan te nemen dat ze deze taak in het land van oorsprong niet zouden kunnen verderzetten, eventueel met de hulp van de vrienden daar. De Raad wijst er in dit verband overigens op dat ook de tweede en de derde verzoekende partij werden bevolen om het grondgebied te verlaten zodoende dat zij de nodige bijstand aldus buiten België zouden kunnen verschaffen. Er dient verder vastgesteld te worden dat in voormelde ongegrondheidsbeslissingen tevens een motivering werd verschaft aangaande de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname waarbij wordt geconcludeerd dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, zodoende dat de verzoekende partij thans met hun ongestaafde bewering dat zij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijke medische zorgen en behandelingen en door louter te verwijzen naar een eigen verklaring in dit verband, geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de eerste verzoekende partij, gezien haar toestand, bij uitwijzing *quasi* zeker zelfmoord zal plegen, dient de Raad vast te stellen dat in de bijgevoegde medische stukken aan het verzoekschrift geenszins sprake is van enig risico op zelfmoord zodoende dat het bij een blote bewering blijft.

In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en zij bovendien nalaten aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hunne. Zoals hoger aangegeven, blijkt immers dat *in casu* wel degelijk rekening is gehouden met de reeds eerder aangehaalde gezondheidsproblemen in hoofde van de eerste verzoekende partij en dat sindsdien geen andere gezondheidsproblemen in hoofde van de eerste verzoekende partij ter kennis werden gebracht noch blijken uit de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partijen betogen vervolgens dat duidelijk geen rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel van de eerste verzoekende partij als persoon met een handicap en wijzen erop dat zij een ernstige vorm van psychisch en fysiek geweld heeft ondergaan. Ze geven aan dat de eerste verzoekende partij erkend is in haar handicap en niet meer zelfredzaam is en afhangt van haar familie. De verzoekende partijen stellen dat de eerste verzoekende partij duidelijk onder de definitie valt van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet. Ze betogen dat in de bestreden beslissing niets staat over de handicap en de ernstige vormen van psychisch en fysiek geweld zodat duidelijk is dat met het kwetsbaar profiel zoals gedefinieerd in de vreemdelingenwet, geen rekening is gehouden.

De Raad benadrukt dat uit voormelde beslissingen van 15 april 2015 en van 16 juli 2015 blijkt dat reeds rekening werd gehouden met het ingeroepen kwetsbaar profiel van de eerste verzoekende partij daar er reeds omstandig rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij en het gegeven dat er mantelzorg van de familie nodig is. Het gegeven dat de verzoekende partij thans erkend is in haar handicap doet geen afbreuk aan het gegeven dat in voormelde ongegrondheidsbeslissingen reeds rekening werd gehouden met de medische problemen en de nood aan bijstand. Zodoende kunnen de verzoekende partijen geenszins dienstig voorhouden als zou met deze elementen geen rekening gehouden zijn.

De verzoekende partijen betogen tevens dat er over de mogelijkheid om terug te keren niet wordt gemotiveerd en dat er geen enkele toetsing is gebeurd in het kader van artikel 3 van het EVRM. Ze

stellen dat er geen specifieke controle was van de gezondheidssituatie van de eerste verzoekende partij in het kader van voormeld artikel 3. Ze benadrukken dat de eerste verzoekende partij het niet mentaal aankan om naar Kosovo terug te keren en dat zij er ernstige traumatische ervaringen heeft ondergaan, en verwijzen naar de medische attesten die op dat vlak niet voor interpretatie vatbaar zouden zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 juni 2016 weigerde de meervoudige asielaanvraag van de eerste en de tweede verzoekende partij in overweging te nemen daar er geen nieuwe elementen werden voorgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Wat de derde verzoekende partij betreft, wijst de Raad erop dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 juni 2016 een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. De Raad stelt hierbij vast dat het beroep dat de verzoekende partijen hebben aangetekend tegen deze weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal van 8 juni 2016, op 17 januari 2017 bij arrest met nummer 180 848 door de Raad werden verworpen zodoende dat deze definitief zijn geworden. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Commissaris-generaal aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM hebben aangetoond en werd dit door de Raad bevestigd. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengen die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze mate niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zo de verzoekende partijen van oordeel zijn dat de situatie in hun land van herkomst gewijzigd is, zij over de mogelijkheid beschikken om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Tevens dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissingen de verzoekende partijen niet verplichten om naar hun land van herkomst terug te keren. *In casu* is geen sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissingen houden enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Waar de verzoekende partijen benadrukken dat de eerste verzoekende partij het niet mentaal aankan om naar Kosovo terug te keren en dat zij er ernstige traumatische ervaringen heeft ondergaan, en verwijzen naar de medische attesten die op dat vlak niet voor interpretatie vatbaar zouden zijn, stipt de Raad aan dat de medische problemen van de eerste verzoekende partij geenszins betwist worden door de verwerende partij. Zoals ook in de nota met opmerkingen wordt aangehaald, wijst de Raad er echter nogmaals op dat met deze medische problemen reeds rekening werd gehouden waarbij in de ongegrondheidsbeslissing van 15 juli 2015 in het kader van de laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er tevens op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*”, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een

schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: *“de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”*. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de eerste verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, te meer gelet op het gegeven dat zij sinds de ongegrondheidsbeslissing van 16 juli 2015 geen andere gezondheidsproblemen ter kennis heeft gebracht en ook niet blijkt dat zij in haar hoofde sindsdien een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

De verzoekende partijen maken, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig voorbereid zouden zijn, zouden steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zouden steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zouden bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2 Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat, gezien de verknochtheid én het gegeven dat de eerste verzoekende partij conform de medische attesten nood heeft aan een constante zorg verstrekt door medische zorgverstrekkers maar ook door de tweede en derde verzoekende partijen, de bestreden uitwijzingsbevelen ten overstaan van de tweede en de derde verzoekende partijen mee vernietigd dienen te worden, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing dient te worden verworpen, zodat dit betoog met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing niet langer dienstig is.

4.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU